

Arrest

nr. 290 447 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinqües*).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. COPINSCHI, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.04.2021 werd ingediend bij de stad Gent door:

(...)

(...)

+ minderjarige kinderen

(...)

(...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Onderhavige aanvraag vermeldt het lange legale verblijf van de betrokkenen en hun twee minderjarige kinderen op basis waarvan, onder meer, een aanvraag tot machtiging van verblijf volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ('aanvraag art. 9bis') ingediend werd. In verband met de vermelding van het lange legale verblijf van betrokkenen, dient volgende gesteld.

Op 30.11.2010 dienden betrokkenen een eerste Verzoek om Internationale Bescherming in (VIB), welk op 18.01.2013 beoordeeld werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) met een' weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming' en waartegen het beroep, ingeleid door betrokkenen, op 15.04.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd verworpen.

Op 18.09.2013 dienden betrokkenen een twee VIB in, welk door het CGVS als niet-ontvankelijk werd beoordeeld en welk afgesloten werd met arrest van de RvV dat op 11.12.2014 het beroep tegen de beslissing van het CGVS verwierp.

Op het moment van indienen van onderhavige aanvraag art. 9bis is een derde VIB lopende bij de Belgische overheden, ingediend op 07.01.2021. Heden is deze procedure echter afgesloten; op 31.03.2021 oordeelde het CGVS dat dit derde VIB onontvankelijk is.

Aldus, wat betreft de lengte van de asielprocedure waarnaar in onderhavige aanvraag verwezen wordt als legitimatie van een regularisatie van verblijf op Belgisch grondgebied; daarover kan gesteld worden dat de drie procedures VIB in respectievelijk ca. 2 jaar en 2 maanden, ca. 1 jaar en 3 maanden en ca. 2 maanden en 14 dagen geduurd hebben - en geen 36 maanden zoals vermeld in onderhavige aanvraag - en dat daaruit blijkt dat geen van voornoemde procedures 3 laat staan 4 jaar geduurd heeft en dat bijgevolg, hoe dan ook en in tegenstelling tot wat betrokkene opwerpt, de duur van de procedures VIB niet van dien aard is dat ze aan betrokkene ipso facto recht op verblijf geeft.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkenen bij een negatieve beoordeling van een VIB door de bevoegde overheidsinstelling het grondgebied dienden te verlaten en dat betrokken daar geen gevolg aan gegeven hebben en aldus hun verblijf in illegaliteit hebben verdergezet.

Betrokkenen dienden eerder drie aanvragen art. 9bis in. Een eerste aanvraag art. 9bis werd ingediend op 18.06.2015 en onontvankelijk verklaard; beroep tegen deze beslissing werd op 15.12.2016 door de RvV verworpen. Een tweede aanvraag art. 9bis werd ingediend op 14.07.2017, onontvankelijk verklaard en het beroep tegen deze beslissing werd op 21.09.2018 verworpen door de RvV. Een derde aanvraag

art. 9 bis werd ingediend op 05.03.2019 en onontvankelijk verklaard; het beroep tegen deze beslissing werd op 25.10.2019 verworpen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. In die zin is het evident dat het recht op een gezinsleven betrokkenen niet ontzegd wordt. Te meer, betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.

Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Het heet dat het begrip 'privéleven' een autonoom, breed begrip is dat apart dien onderzocht te worden in de toepassing van art. 8 EVRM en verder 'dat de sociale banden die een migrant heeft ontwikkeld met de gemeenschap waarin hij leeft volgens het EHRM integraal onderdeel is van het recht op privacy in de zin van art. 8 EVRM'. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Vervolgens wordt verwezen naar de jurisprudentie van het EHRM die stelt dat psychische gezondheid een integraal onderdeel is van het privéleven in de zin van art. 8 EVRM. Echter, er wordt niet aangetoond dat de mentale en psychologische stabiliteit bedreigd wordt bij het volbrengen van de aanvraag tot verblijfmachtiging via de normale, gangbare procedure.

Bovendien, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De aanvraag maakt melding van de scholing van het oudste minderjarige kind K.S. (...) en het feit dat die scholing onderbroken zou worden bij een verplichte terugkeer naar Kazachstan en dat daardoor deze scholing een buitengewone omstandigheid vormt om mede de aanvraag 9bis op te steunen. Echter, het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evenmin wordt aangetoond dat, zoals vermeld in de aanvraag, het Kazachs onderwijssysteem danig verschilt van het Vlaamse onderwijssysteem. Er wordt verder aangebracht dat bij een verplichte terugkeer naar Kazachstan het onmogelijk zou zijn voor K.S. (...) om zowel naar de basis- als de middelbare school te kunnen, aangezien hij geen Russisch kent en aangezien hij Russisch noch Kazachs spreekt. Hieromtrent dient ten eerste worden opgemerkt het niet onredelijk is om ervan uit te gaan dat de opvoeding van kind, in elk geval grotendeels, in het Russisch, welke taal betrokkene het best beheersen aangezien het hun moedertaal is, heeft plaatsgevonden. (Zo geven betrokkenen, in tegenspraak met de vermelding in onderhavige aanvraag van het feit dat zowel mevrouw als mijnheer (vloeiend) Nederlands spreken, beiden in hun laatste VIB dd. 03.03.2021 aan dat ze het Nederlands onvoldoende machtig zijn om zich in die taal uit te drukken.) Betrokkenen hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische/Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Ten slotte dient volgende te worden vermeld; de scholing van de minderjarige K.S. (...) is gestart is in illegaal en dus precair verblijf en zijn scholing in België was mogelijk slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. In die zin, door te kiezen voor scholing van hun kind in dergelijk precair verblijf, zijn het de betrokkenen die de bewuste keuze hebben gemaakt om die scholing in precaire omstandigheden te laten geschieden, immers, betrokken hebben allé weigeringsbeslissingen (supra) en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend

werden, naast zich neergelegd, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.04.2019, op het moment dat K.S. (...) nog niét leerplichtig was in België.

Wat betreft de vermelding dat beide kinderen in België geboren zijn kan worden gesteld dat ondanks de kinderen niet in Kazachstan zijn geboren, zij wel via hun ouders een band hebben met Kazachstan. Betrokkenen en hun minderjarige kinderen hebben immers de Kazachse nationaliteit. Bovendien, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Het element dat beide kinderen in België geboren zijn, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS, arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich in onderhavige aanvraag op de COVID19-maatregelen, waaronder de reisbeperkingen, die hen ervan weerhouden om naar Kazachstan te reizen. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Kazachstan terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst. Verder kan in verband met de COVID19-maatregelen opgemerkt worden momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus terug toegelaten en mogelijk zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen sinds hun, aankomst in België nooit problemen hebben ondervonden met de Belgische autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat van allé vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie - dat betrokkenen een werkelijke inzet van integratie in België hebben getoond, dat mijnheer diverse taallessen gevolgd heeft, zowel in het Frans als het Nederlands, dat mijnheer het getuigschrift Nederlandse tweede taal behaalde, dat mijnheer een inburgeringscontract afsloot, dat mijnheer werkbereid is, dat mijnheer vrijwilliger is bij vzw D.T. (...), dat mijn heer een werkbelofte heeft van de firma C. (...), dat meneer seizoenarbeider is geweest in 2013, dat mijnheer beroepsstages volgde, dat mevrouw cursussen Frans volgde, dat mevrouw een beroepsopleiding tot kapper in het secundair onderwijs volgde, dat beiden bereid waren de Belgische gewoonten en tradities over te nemen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 4 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31.03.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3 van de wet van 15 december 1980.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders/moeder/vader te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijke wijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij maken alien het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde tijdens zijn laatste verzoek om internationale bescherming bij Dienst vreemdelingenzaken in goede gezondheid te verkeren maar wel stress te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende meermaals een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvragen de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvragen 9bis die op 05.01.2016, 07.12.2017, 30.04.2019 en 03.01.2023 negatief afgesloten werden. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.11.2010 en 18.09.2013 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de

beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

1.4. Op 4 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

(...)

+ 2 kinderen: (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31.03.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders/moeder/vader te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen. Zij maken alien het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Betrokkene diende meermaals een aanvraag 9bis in.

Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvragen de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvragen 9bis die op 05.01.2016, 07.12.2017, 30.04.2019 en 03.01.2023 negatief afgesloten werden. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.11.2010 en 18.09.2013, internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel onder meer toe als volgt:

"b. Les requérants ont, dans le cadre de leur demande, indiqué que leur fils S. (...) ne parle ni le russe ni le kazakhe et n'a été scolarisé, depuis sa 1ère année d'études maternelles, en langue néerlandaise.

Dans le cadre de leur demande, les requérants ont produit une attestation établie par Madame N.P. (...), directrice de l'ASBL N.G. (...) située à E. (...) et qui atteste que :

« De resultaten worden mondeling besproken tijdens taaltoets op 14/02/2021. Het testen werd uitgevoerd door de docent van het centrum W. (...) N.

Naam : K.S. (...)
Geboortedatum : (...)2013
Adres : (...), Gentbrugge 9050

Russisch, schriftelijk.
Schrijfvaardigheid in het Russisch is niet gevormd. Hij kent het alfabet niet.

Russisch, mondeling
Passieve woordenschat is vrij niet groot, het begrip van de tekst op het niveau van taalontwikkeling 1. 1.
Actieve woordenschat is erg klein. Hij kan geen volledige zinnen ontwerpen in het Russisch. Alleen simpel informatie kan worden vermeld (naam, leeftijd, enz).

Russisch, lezen
Het kind kent het Russische alfabet niet en kan daarom geen teksten in het Russisch lezen. ».

Les requérants ont donc clairement établi que leur fils mineur S. (...) n'a que quelques notions basiques de la langue russe et ne serait donc pas capable de suivre une scolarité en langue russe, ceci d'autant qu'il suit actuellement les cours de la 3ème année d'études primaires.

Or, à la lecture de la décision attaquée, force est de constater qu'aucune mention quelconque n'est faite à cette attestation, pourtant produite par les requérants lors de l'introduction de leur demande susmentionnée.

Ce faisant, l'Office des Etrangers ignore une pièce objective, produite dès l'introduction de la demande dont question et permettant, sur base de tests linguistiques effectués sur l'enfant S. (...), que ce dernier serait, en cas de retour au Kazakhstan, dans l'impossibilité de suivre une quelconque scolarité en langue russe, ceci en raison de son absence de connaissance de l'alphabet cyrillique et de la langue russe, tant à l'oral qu'à l'écrit.

A cet égard. l'Office des Etrangers se contente de spéculer sur le fait que l'on peut supposer que les requérants, originaires du Kazakhstan, ont, dans une certaine mesure, enseigné à leurs enfants la langue et la culture russe/ kazakhe.

Or, les requérants ont clairement établi que leur fils mineur S. (...) ne maîtrise absolument pas la langue russe, ceci par l'intermédiaire d'un document officiel dont l'Office des Etrangers ignore totalement l'existence.

A cet égard toujours, il est, sur ce point, indifférent que les requérants aient, lors de l'introduction de leur 3ème demande de protection internationale, sollicité l'assistance d'un interprète en langue russe.

De même, il est totalement irrelevant de considérer, ainsi que le fait pourtant l'Office des Etrangers dans la décision attaquée, que les requérants auraient dû enseigner les langues russe / kazakhe à leurs deux enfants mineurs étant donné que les requérants n'ont jamais disposé d'un titre de séjour illimité en Belgique.

Il découle de ce qui précède que, sur ce point, la décision attaquée n'est ni correctement, ni valablement motivée et, par voie de conséquence, viole l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs, le principe de bonne administration ainsi que le principe de motivation adéquate des décisions administratives."

3.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van

gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.3. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.1.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.6. De verzoekende partijen stellen dat zij in het kader van hun aanvraag een verklaring hebben neergelegd van mevrouw N.P., directeur van vzw N.G. Uit deze verklaring, die zij opnieuw in hun verzoekschrift hernemen, blijkt onder meer dat S., de zoon van de verzoekende partijen, het Russische alfabet niet kent. De verzoekende partijen betogen dat bij lezing van de eerste bestreden beslissing moet worden vastgesteld dat op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van dit attest dat zij bij de indiening van hun aanvraag hebben overgemaakt en dat de verwerende partij aldus is voorbijgaan aan een objectief document dat bij de indiening van hun aanvraag is overgelegd en waaruit op basis van een taalttest bij hun kind S. is gebleken, dat het, indien hij naar Kazachstan zou terugkeren, voor hem onmogelijk zou zijn enige vorm van onderwijs in het Russisch te volgen wegens zijn gebrek aan kennis van het cyrillisch alfabet en van de Russische taal, zowel gesproken als geschreven.

3.1.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier bevindt, het onderwijs van hun zoon S. hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden waarbij zij verduidelikten dat hun zoon nooit in een andere taal dan het Nederlands op school heeft gezeten, dat het, wat de kennis van de Russische taal van S. betreft, nuttig is om te verwijzen naar bijlage 11 van het dossier dat bij dit verzoek is toegevoegd, dat dit een attest is opgemaakt door mevrouw N.P., directeur van vzw N.G., dat – onder meer – verklaart dat het kind het Russische alfabet niet kent en dat dientengevolge, indien de verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen verplicht zouden worden terug te keren naar Kazachstan, S. in de praktijk onmogelijk naar school zou kunnen, zowel op de basisschool als op de middelbare school.

3.1.8. In de eerste bestreden beslissing wordt over het schoolgaan van S. gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag maakt melding van de scholing van het oudste minderjarige kind K.S. (...) en het feit dat die scholing onderbroken zou worden bij een verplichte terugkeer naar Kazachstan en dat daardoor deze scholing een buitengewone omstandigheid vormt om mede de aanvraag 9bis op te steunen. Echter, het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evenmin wordt aangetoond dat, zoals vermeld in de aanvraag, het Kazachs onderwijssysteem danig verschilt van het Vlaamse onderwijssysteem. Er wordt verder aangebracht dat bij een verplichte terugkeer naar Kazachstan het onmogelijk zou zijn voor K.S. (...) om

zowel naar de basis- als de middelbare school te kunnen, aangezien hij geen Russisch kent en aangezien hij Russisch noch Kazachs spreekt. Hieromtrent dient ten eerste worden opgemerkt het niet onredelijk is om ervan uit te gaan dat de opvoeding van kind, in elk geval grotendeels, in het Russisch, welke taal betrokkene het best beheersen aangezien het hun moedertaal is, heeft plaatsgevonden. (Zo geven betrokkenen, in tegenspraak met de vermelding in onderhavige aanvraag van het feit dat zowel mevrouw als mijnheer (vloeiend) Nederlands spreken, beiden in hun laatste VIB dd. 03.03.2021 aan dat ze het Nederlands onvoldoende machtig zijn om zich in die taal uit te drukken.) Betrokkenen hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische/Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Ten slotte dient volgende te worden vermeld; de scholing van de minderjarige K.S. (...) is gestart is in illegaal en dus precair verblijf en zijn scholing in België was mogelijk slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. In die zin, door te kiezen voor scholing van hun kind in dergelijk precair verblijf, zijn het de betrokkenen die de bewuste keuze hebben gemaakt om die scholing in precaire omstandigheden te laten geschieden, immers, betrokken hebben allé weigeringsbeslissingen (supra) en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden, naast zich neergelegd, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.04.2019, op het moment dat K.S. (...) nog niet leerplichtig was in België."

3.1.9. De Raad stelt vast dat de motieven "Er wordt verder aangebracht dat bij een verplichte terugkeer naar Kazachstan het onmogelijk zou zijn voor K.S. (...) om zowel naar de basis- als de middelbare school te kunnen, aangezien hij geen Russisch kent en aangezien hij Russisch noch Kazachs spreekt. Hieromtrent dient ten eerste worden opgemerkt het niet onredelijk is om ervan uit te gaan dat de opvoeding van kind, in elk geval grotendeels, in het Russisch, welke taal betrokkene het best beheersen aangezien het hun moedertaal is, heeft plaatsgevonden. (Zo geven betrokkenen, in tegenspraak met de vermelding in onderhavige aanvraag van het feit dat zowel mevrouw als mijnheer (vloeiend) Nederlands spreken, beiden in hun laatste VIB dd. 03.03.2021 aan dat ze het Nederlands onvoldoende machtig zijn om zich in die taal uit te drukken.) Betrokkenen hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische/Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was", niet getuigen van een zorgvuldige beoordeling en afweging waarbij rekening werd gehouden met alle aangevoerde elementen. Zo blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat rekening werd gehouden met de in de aanvraag aangevoerde omstandigheid, onder verwijzing naar een attest opgemaakt door mevrouw N.P., directeur van vzw N.G, dat het, indien S., de zoon van de verzoekende partijen, naar Kazachstan zou terugkeren, voor hem onmogelijk zou zijn enige vorm van onderwijs in het Russisch te volgen wegens het niet kennen van het Russisch alfabet. In de eerste bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van het voornoemde attest noch wordt een motief gevonden waarom het niet kennen van het Russisch alfabet in hoofde van de zoon van de verzoekende partijen niet weerhouden wordt of niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst er nog op dat hij het niet kennelijk onredelijk acht dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de verzoekende partijen hun zoontjes tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zoals de verwerende partij ook aangeeft in haar verweernota, doch enkel vaststelt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de in de aanvraag aangevoerde omstandigheid, onder verwijzing naar een attest opgemaakt door mevrouw N.P., directeur van vzw N.G, dat het, indien S., de zoon van de verzoekende partijen, naar Kazachstan zou terugkeren, voor hem onmogelijk zou zijn enige vorm van onderwijs in het Russisch te volgen wegens het niet kennen van het Russisch alfabet.

3.1.10. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verwerende partij niet dienstig betogen in de verweernota dat in de eerste bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de bewering dat er sprake is van een onvoldoende taalkennis en waarom dit in iedere hypothese geen buitengewone omstandigheid betreft. Voorts kan de verwerende partij ook niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partijen er met hun betoog aan voorbij lijken te gaan dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden niet bij het bestuur, doch wel bij henzelf rust, dat zij niet aantonen welke elementen, ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, door haar werden veronachtzaamd. Immers blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende

partijen duidelijk aangeven welke door hen in hun aanvraag aangevoerde omstandigheden de verwerende partij nagelaten heeft in overweging te nemen.

Het betoog in de nota met opmerkingen, met name dat in de eerste bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan op het schoollopen van de kinderen in België en waarom dit in iedere hypothese geen buitengewone omstandigheid betreft, doet voorts aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.1.11. Een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.1.12. Het enig middel in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. Betreffende de tweede en de derde bestreden beslissing

3.2.1. De verzoekende partijen betogen dat gelet op de argumentatie ontwikkelt naar aanleiding van hun middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat de bestreden bevelen niet geldig, noch correct gemotiveerd zijn, dat uit wat voorafgaat blijkt dat de motiveringsplicht werd geschonden.

3.2.2. De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen nadat met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van zulk een aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Dit impliceert het antwoord op de vraag of de verzoekende partijen en hun kinderen al dan niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren.

Uit de beoordeling van het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is gebleken dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden bij de beoordeling of in hoofde van de verzoekende partijen, en in het bijzonder de oudste zoon van verzoekende partijen, buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, werden aangetoond. Immers werd in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de aangevoerde en geattesteerde omstandigheid van niet kennen van het Russisch alfabet in hoofde van de oudste zoon van de verzoekende partijen niet weerhouden wordt of niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen verhindert terug te keren naar het herkomstland. Er kan in de huidige stand van het geding niet uitgesloten worden dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden bevelen wordt betreffende de scholing van de kinderen gemotiveerd *“Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”* (eigen onderlijnen)

Gelet op het feit dat in de bestreden bevelen wordt gemotiveerd dat de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt indien hun kinderen geen toegang hebben tot onderwijs in geval van verwijdering, dat indien

geen elementen worden aangebracht eenvoudig kan besloten worden dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen en gelet op het feit dat naar aanleiding van de bespreking van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing werd vastgesteld dat de verzoekende partijen een omstandigheid hadden aangevoerd en geattesteerd waaruit zij meenden af te leiden dat omwille hiervan een scholing niet mogelijk is in het herkomstland, doch dat de verwerende partij nagelaten heeft deze in overweging te nemen, kunnen de verzoekende partijen gevolgd worden dat gelet op de argumentatie ontwikkelt naar aanleiding van hun middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat de bestreden bevelen niet correct gemotiveerd zijn.

3.2.3. Uit de vernietiging van de eerste bestreden beslissing volgt dan ook de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER